

Jasmina Ollikainen

Mimosa & kaverit

Elämää yläasteella

Mimosa & kaverit
Elämää yläasteella

Jasmina Ollikainen

© 2017 Ollikainen, Jasmina

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-303-8

Hei Vaan, ihmiset! ☺

Mun nimi on Mimosa Tirkkonen ja juuri nyt sulla on käsissäsi mun vihko, jonka kävin ostamassa silloin kun kirjakaupassa oli alennusmyynti. Se oli Tapiolan keskustassa aika lämpöisenä päivänä. Kirjoitan nyt muistiin sen loppukesän 2008 juttuja. Ainakin mulle niistä tuli todellakin ikimuistoisia.

Enää kaksi päivää oli siihen, kun kesäloma loppuisi ja koulu alkaisi taas. Siksi piti ostaa kaikenlaista. Tämä kiva vihko, puoleen hintaan, mutta sen lisäksi tietysti myös paljon muuta. Uusi laukku (harmaa Björn Borg) ja Marimekon penaaali ja paljon kyniä. Koska äiti ja sen lompakko oli mukana, niin tuli ostettua uusia vaatteitakin: pillifarkut, vihreä paita ja yksi neuletakki. Pitää silloin olla uutta, kun on uusi koulukin. Yläaste, Pohjois-Tapiolan koulu, eli Pohjis. Siitä mä aion kertoa!

Jokainen tietysti tietää tässä vaiheessa, että yläasteella pitää olla uusi ihminen. Pitää aloittaa uusi elämä, eikä saa olla lapsellinen nynny. Mäkin ryhdyin hommiin, piti alkaa laittaa itseään ja huonettakin siihen malliin, että kehtaisi uusia kavereita sinne kutsua. Pois kaikki tyhmä romut. Lelut sai mennä syvälle sängyn alle piiloon. Yläasteella ei saisi kavereita jos olisi lapsellinen. Sillä tavalla oli sanonu ainakin mun kaveri Onerva. Se oli ollu mun paras ja läheisin kaveri melkein koko ala-asteen. Se tiesi paljon asioita, ja toivoin että se tulisi nytkin samalle luokalle.

Valmiina uuteen kouluun

Onerva tuli viimeisenä lomapäivänä kilkuttamaan meidän ovikelloa. Se oli muuttunu toisen näköiseksi. Sillä oli uusia vaatteita ja sen tukka oli vaihtanu väriä. Se oli ennen ollu sellainen tavallinen, maantien värinen pehko, samanlainen kuin mullakin, mutta nyt se oli kirkkaan punainen. Oli sillä ripsiväriäkin. ”Moi”, se sanoi. ”Voinko tulla teille?” Sai se tulla, ei meillä kukaan siitä häiriintynyt. Me mentiin takapihalle meidän trampoliinille. Ei me siellä hypitty, mutta vain makoiltiin mustalla lämpöisellä kankaalla ja juteltiin.

”Sullahan on kiva tukka, aika jännä... Ja hienot vaatteet, toi huppari varsinkin”, mä sanoin sille. Se huppari oli WESC, ei mikä tahansa siis.

”Kiitti, se onkin uusi”, sanoi Onerva ja sitten se heivasi laukkunsa trampoliinille ja levitteli jotain muotilehtiä ympärilleen. Se etsi erään sivun, jolla oli iso otsikko: ULKONÄKÖREMONTTI.

”Ulkonäköremontti?”

”Jep”, nyökkäsi Onerva. ”Sen mä olen tehnyt. Kai sä huomaat” Se nojautui taaksepäin, puolittain makaamaan ja katsoi mua jotenkin arvioiden. ”Sunkin varmaan kannattaisi vähän muuttua, että saat kavereita. Voisit alkaa meikkaamaan ja muuttaa vähän tyyliä. Sitä paitsi sunkin pitäisi laittaa kuvia nettiin”

Onerva oli puhunu koko kuutosluokan kevään jostain IRC-galleriasta ja muusta vastaavasta. Mä halusin kuitenkin vaihtaa puheenaihetta. Vaatteisiin nimittäin, niistä mä olin

paljon kiinnostuneempi. Mä näytin sille mun uudet vaatteet ja kerroin että aion laittaa ne päälle seuraavana päivänä. Se näytti hyväksyvältä. Onervan lukiolainen isosisko oli antanu kaikenlaista vinkkiä Onervalle siitä, miten pitää olla yläasteella.

”...Olishan törkeän noloa olla lapsellinen ja nynny, niin kuin meidän entisen luokan Allia! Tuleekohan se tyhmä kumisaappaissa ja villapaidassa huomenna kouluun”, Onerva sanoi. ”Noloa!”

”Niinpä”, vastasin. ”Piereskeleeköhän se edelleen yhtä paljon.”

No, mutta ulkonäköremontti. Sen mäkin olin jossain määrin tehny. Ja käytöksen remontin, tottakai. Ei saa puhua lapsellisesti, ei saa nauraa lapsellisesti... jne. Pitää tykätä ja puhua oikeista jutuista, kuten meikeistä ja musiikkivideoista. Ja niistä pitää myös tietää. Sehän olisi supernoloa, jos sanoisi jotain väärää.

”Joo, mutta mun on mentävä”, Onerva sanoi, kun oltiin selattu sen muotilehtiä. ”Täytyy hoitaa vielä pari hommaa ennen huomista.” Se oli hermostunu, mutta olinhan mäkin. Varmaan samoja hommia me sitten hoidettiin: pistettiin vaatteet ja laukut kuntoon ja nukuttiin seuraava yö huonosti.

Ei kypäriä eikä silmälaseja

Heräsin kuudelta ja söin jotain. Mitähän se olikaan... varmaan leipää ja viiliä. Sitten vaan kello puoli kahdeksan Jopo valmiina, ja matkaan! Pikkuveljet vähän ihmetteli, missä oli mun kypärä, mutta hittoako mä sitä yläasteella käytän! En

tosiaankaan. Siitä jos mistä tulisi sanomista, tulihan jo alasteella. Kypärä on nössöjen juttu. Tukka sai nyt liehua vapaana kesäilmassa. Onneksi oli niin kiva sää, että mä tarkenin hyvin sillä uudella vihreällä paidalla. Tapiolaan meiltä pääsee mukavia metsäteitä pitkin. Matkaan meni varmaan 20 minuuttia, reitin olin käynyt läpi jo monta kertaa mutta olin mä silti aika hermostunut. Liikkeellä oli tietysti paljon koululaisia. Mä menin niiden isojen kanssa samaan suuntaan ja väistelin autoja ja vastaantulijoita.

Pihalla oli aika lauma ihmisiä, pyöriä ja mopoja. Pyörätelineiden vieressä seisoikin mun tutut. Onerva oli siinä ja sitten oli myös Maria ja Helmi, mun entisiä alasteakavereita. Oli siellä paljon muitakin, mutta niillä ei nyt ole kauheasti merkitystä, koska suurin osa oli mulle vielä silloin ihan tuntemattomia.

”Moi, Mimosa. Säkin löysit paikalle”, sanoi Helmi. Se oli eri näköinen kuin ennen. Sillä ei ollut silmälasia.

”Moi”, sanoin mä ja otin harmaan laukkuni pakkarilta.

”Ai, sulla on uusi laukku. Onko se jotain merkkiä?”

”Björn Borg. Sullakin on varmaan uusi”, sanoin mä ja osoitin sen ruudullista olkalaukkua.

”Joo. Se on Burberry.”

Vau, Burberry.

”Mutta missä sun silmälasit on?”

”Heitin pois. Otin piilolinssit tilalle.”

Me kaikki seiskaluokkalaiset kokoonnuttiin juhlasaliin. Ensin se rehtori, punatukkainen mies, toivotti meidät tervetulleiksi ja puheli sitten jotain tavallista, mitä nyt uusille oppilaille puhutaan. Mä, Onerva, Helmi ja Maria istuttiin vierekkäin lähellä lavan reunaa ja alettiin kaikki jännittää, kun rehtori alkoi luetella nimiä, kuka menisi millekin luokalla.

”...Maria Määttä..!”

Maria meni A-luokalle, mutta me muut jäätiin vielä istumaan penkeille. Odotettiin siinä ja suurin osa oli menny jo. A, B ja C. Jäljellä oli D. Sille me muut päädyttiin. D:lle. Mimosa Tirkkonen, Helmi Itkonen, Onerva Takala ja aika monta muuta. Meitä oli pienempi porukka, kuin muilla luokilla. Mietin, että varmaan me oltiin joku jäännöserä. Näin pari vanhaa luokkalaista ja uusiakin tyyppejä siinä sumpussa, kun me keräännuttiin luokanvalvojan luokse salin oven luo.

”Päivää 7D!” sanoi se opettaja. ”Olen kuvataiteen opettaja Päivi Moilanen, teidän luokanvalvojanne. Seuratkaa perässäni...”

Me seurattiin. Se johdatti meidät kuviluokkaan, meidän kotiluokkaan. Mä olen aina tykänny kuviksesta, mutta ei me silloin tietenkään mitään maalattu. Siellä luokassa oli isot pöydät, joiden ääreen me istuttiin. Seinillä oli väriympyröitä ja piirustuksia ja julisteita. Ikkunasta näkyi metsää. Kaikki yritti päästä opettajasta mahdollisimman kauas. Porukka valui takaluokkaan, ja sinne mäkin sitten menin toiseksi lähimpään pöytään kavereiden viereen. Opettaja vaikutti ihan kivalta, no ainakin kivammalta, kuin meidän ala-asteen maikkamme, se Elise Rundqvist, runkvisti. Karnea akka, joka rähisi kaikesta.

Mutta se siitä, nyt ei oltu enää siellä pikkulasten koulussa. Täällä oli paljon opeja. Toivottavasti kivoja, mä ajattelin.

Suurin osa oli uusia tyyppejä, mutta oli tuttujakin: Alli, Kessu-Jussi (jonka nimi oli tullu tupakan diilaamisesta), pari muutakin poikaa ja valitettavasti myös Jossu eli Johanna, kovanaama. Sillä oli itsensä näköisiä kavereita, yhden nimi oli Rakel (Raksu). Enimmäkseen aika äänekestä sakkia, joista suurin osa tietysti tupakan hajuisia poikia, mutta oli yksi tyttökin, joka toi mieleen räkättirastaan. Sen nimi oli Eve. Se oli sellainen vähän poikamainen, jonka lyhyt, tumma, tukka oli kahdella tupsulla, korvissa klemmareita koruina, ja vielä lisäksi sen takaraivolla retkotti vihreä pipo. Sitten oli Mikko, Poromies. Miksi sellainen lempinimi? Kerrotaanpa: Päivi jakeli meille papereita, minkä jälkeen se kyseli mistä me oltiin peräisin, mistä koulusta ja niin edelleen. Enimmäkseen porukka tuli läheltä. Espoosta, Helsingistä, oli kai muualtakin, mutta Mikko kertoi olevansa Rovaniemeltä.

”Ahaa, pohjoisesta”, sanoi Päivi Moilanen kun paperilennokki putosi sen viereen pöydälle. ”Tervetuloa. Toivottavasti totut tähän etelänmeininkiin.”

Kai se Mikko tottui. Ei vaan ollu nimi sama enää kauaa. Se pipopää-Eve istui Mikon vieressä ja hölisi koko ajan. Se puheli jotain siihen suuntaan, että eikö Rovaniemellä ole poroja. On varmaan, mutta ei Mikon perheellä luultavasti. Ihan sama se oli Evelle. ”Haa, olet sä poropoika! Tai poromies!” Eve alkoi hihittää, mutta kai ihan hyväntahtoisesti, ne kaksi on käsittääkseni ollu jonkinmoisia kavereita. Mikolla, tai siis Poromiehellä oli huumorintajua. Poroja tai ei, saman tekevää.

Mun nimi on Mimosa Tirkkonen ja juuri nyt sulla on käsissäsi mun vihko, jonka kävin ostamassa silloin kun kirjakaupassa oli alennusmyynti. Se oli Tapiolan keskustassa aika lämpöisenä päivänä. Kirjoitan nyt muistiin sen loppukesän 2008 juttuja. Ainakin mulle niistä tuli todellakin ikimuistoisia.

PS. Seuraa Jasminaa ja Mimosaa
Facebookissa (Jasmina Ollikainen)
Twitterissä (jjollikainen)
Instagramissa (jasminaollikainen)
blogissa (jasminanjuttuja.blogspot.com)

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi